

имать за тойзи прѣдмѣтъ, тя ще е такава: Богъ е наредилъ нѣкои общы законы на умъ-тъ и на вещество-то, и подробности-тъ на всякой чело-вѣческий животъ произлизать отъ дѣйствиѣ-то на тѣзи законы. Богъ надзирава тѣзи общы законы; и тѣй всичкы-тъ голѣмы работы на свѣта ставать как-то Той иска. И така тѣ мислять че въ единъ общъ (не подробень) начинъ всичкы-тъ нѣща работять за добро-то на тѣзи, които любять Бога. А когато нѣ-кой простоумень Християнинъ слѣдва да гледа на всяко най-малко събытіе отъ живота си, като пратено, или позволено отъ Бога, — тогази тѣзи Християни ся подсмивать, ужь че добрый-тъ братъ показва повече Християнско усѣщаніе, отъ кол-кото право ра збираніе въ вѣрж-тж си.

Животъ-тъ на всякого челоуѣка състои отъ твър-дѣ дребничкы частицы, както сж напр. онѣзи, кои-то правять навикновенія и характеръ, които сж малкы и ся повращать твърдѣ често. Но поменжти-тъ Християни, като вѣрватъ че Божій-тъ Промыслъ е общъ, широкъ и не подробень, слѣдва че повече-то отъ събытія-та (защото повечето сж малкы) не ся освѣщавать и не ся виждать да дохождатъ отъ Бога. Християнинъ-тъ, който тѣй вѣрва, само ве-днѣжъ въ много години чуе че Богъ му говори. Напр. когато му умре дѣте-то или братъ му, той тогава наистинж усѣща, че Богъ е дошелъ при него. Тогазь смиренно слуша вѣтрѣшній-тъ гласъ, който го поучава въ тойзи случай. Когато въ е-динъ часъ изгуби имота си и осиромашѣе, той у-